

Una fel·liç família de pingüins

Daniela T. Montoya

La ciència de l'etologia, conjuntament amb la codicològica (de caire més genetista) i la psicologia comparada (amb Skinner com a màxim representant), tracta d'analitzar els patrons de comportament "natural" dels animals, entre els quals l'ésser humà. Tot i els esforços dels etòlegs per aconseguir fonamentar un coneixement científic vàlid, dues crítiques metodològiques sobrevolen constantment el seu treball. Per una banda, la dificultat per deslligar-se de la visió antropocèntrica i, per tant, no atribuir als animals comportaments que són pròpiament humans; i, en segon lloc, tenir la capacitat per diferenciar els comportaments instintius (innat o "naturalment après") dels comportaments *¿*estrictament humans? *¿*pautats culturalment per la tradició, la

Aquesta combinació del discurs narratiu i l'entrega de l'equip tècnic a la recerca de la "bellesa natural" té perilloses connotacions en l'àmbit moral ja que, més o menys explícitament, del final de la pel·lícula es desprèn que el jove protagonista és digne de sobreviure pel fet de ser "bell"

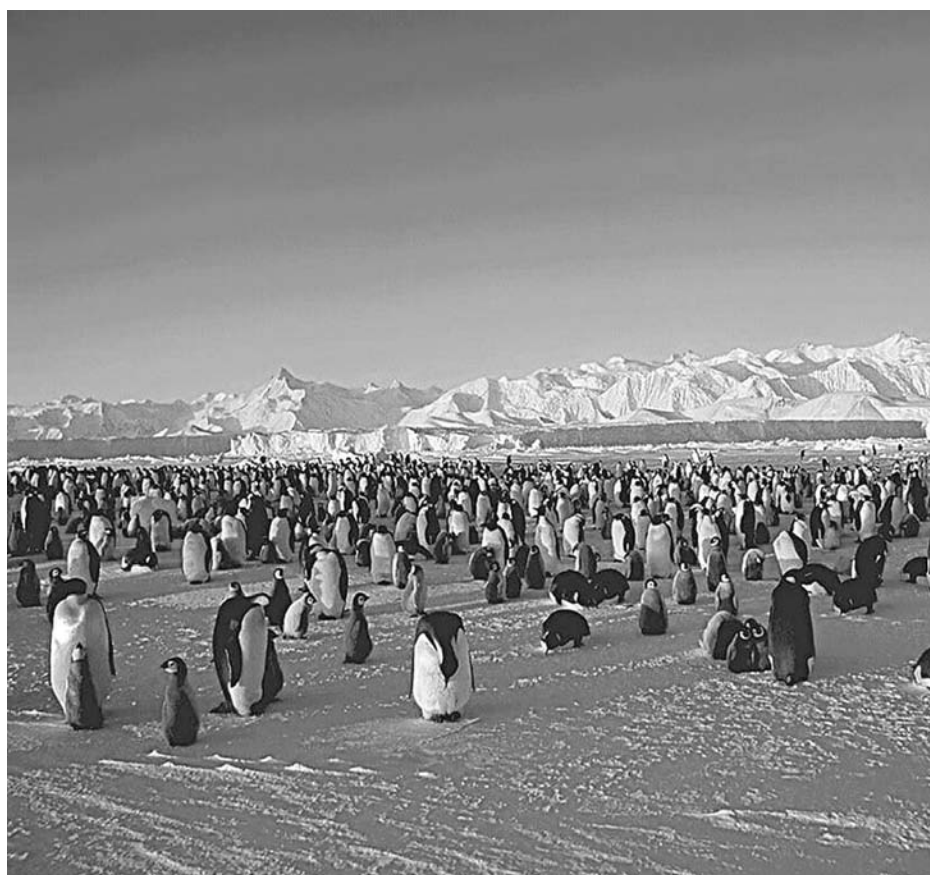
moral, el dret o les modes. Però vet aquí que aquest estiu ens hem trobat amb una pretesament pel·lícula "documental de naturalesa" que no només ha obviat aquests principis d'anàlisi objectiva, sinó que precisament els ha fet servir com a mitjà narratiu per a "simpatitzar" amb l'espectador. Estem parlant d'*El viaje del Emperador* (*La marche de l'Empereur*, 2005), primera pel·lícula que ha fet el francès Luc Jacquet.

El viaje del Emperador tracta sobre l'emigració que fan els pingüins de l'Antàrtida, des de la mar fins a arribar a una gelida esplanada terra endins, per reproduir-se i perllongar la pervivència de l'espècie. Allà els pingüins adults es barallaran per trobar una parella, faran la posta d'ous i els mascles els incubaran durant mesos mentre les femelles cerquen menjar per alimentar els nou-

nats. Quan els petits hagin començat a canviar el pelatge i, per tant, ja siguin capaços de suportar les fredes temperatures, el grup (qualificat com "poble") es dispersarà fins al pròxim període de reproducció. Fins a aquí és on arriba la capacitat didàctica d'aquest biòleg reconvertit en cineasta, la resta serà tan sols pura fascinació i tendresa. Tendresa deguda als comentaris que s'encaireguen de xiuxiuejar Maribel Verdú i José Coronado, construint repetitius (i de vegades hilarants) diàlegs que

nic a la recerca de la "bellesa natural" té perilloses connotacions en l'àmbit moral ja que, més o menys explícitament, del final de la pel·lícula es desprèn que el jove protagonista és digne de sobreviure pel fet de ser "bell".

El que en principi hauria de ser un treball d'investigació universitària s'ha acabat convertint en una epopeia fallament documental. Si bé és digne d'admiració l'esforç humà i tecnològic que suposa haver rodat durant un llarg període de temps en una terra tan inhò-

apellen a l'emotivitat dels modèlics pares de família que exemplifiquen, més que a l'explicació del que hauria de ser un narrador mínimament objectiu. D'altra banda, la fascinació ve donada per l'espectacularitat de les seves imatges; un compendi fotogràfic de mars de gel que recorden la composició pictòrica d'algunes obres de l'alemany C.D. Friedrich, però que, ni de bon tros, se submergeixen en la reflexió humanista dels romàntics. Aquesta combinació del discurs narratiu i l'entrega de l'equip tèc-

pita, l'estrena a les sales comercials seria de dubtosa rendibilitat si no comptés amb l'inestimable suport econòmic d'institucions culturals franceses i, per altra banda, amb la visió cinematogràfica del muntador, qui ha estat capaç de construir una fel·liç història de ficció sobre l'aventura reproductiva d'una família, amanint-la amb elements propis del *western* (les caravanes, la lluita per la supervivència, l'heroi solitari, la imensitat inahabitada, etc.) i alguns moments de comicitat. 🎬